

щото е млада, и широко се наслаждава от своята свобода.

Кушу-Оглу слѣди съ очитѣ си деликанлията и държи за юздата свойтъ червеникавъ конь за да припустне тутакси слѣдъ нея ако стане нужно, защото деликанлията е полудѣла, а птичийтъ Синь, като настояникъ, баща и братъ, за нея се грижи. Доволенъ от своята възпитанница, той си подсuka мустакитѣ.

Старий Мансуръ го заплаши съ прѣста си.

— Птичий Синь, славна птичка ти си уловилъ и я носишъ съ себе си. Ако не ме е съсипалъ Кжбравлията съ сопитѣ и съ букаитѣ, и ако не съмъ прѣминалъ шестдесетъ-тѣхъ години, то азъ би отнелъ отъ тебе той-ви слуга,

— А ако тя не дойде при тебе, учителю мой?

— Ти знаешъ че хайдутитѣ не питатъ—искашъ ли да вървишъ или не, а грабятъ.

Кушу-Оглу се поуплаши, но Мансуръ се усмихна и го потуна по гърба.

— Небой се и азъ бѣхъ Кушчия когато бѣхъ младъ, а сега защо ми е хубавицата, мигаръ за това за да се скайвамъ отъ своята старостъ и отъ Кжбравлията.

Въ цѣла България само Кжркъ-Клисейскиятъ лѣсъ прилича на голѣмитѣ лѣсове. Джбоветѣ въ него сж исполински както въ Случа и въ Гориня, буковетѣ се опиратъ съ върховетѣ си до небето; всичкото е дебела гора и нѣма въ него трънливи драки, които би могли да раскървяватъ краката или да извадятъ очитѣ. Джбравата е такава чиста, щото ловятъ въ нея сърнитѣ съ хрѣтки, купищата джбове се издигатъ като цвѣтници, по ливадитѣ зелена мурава, мънички незабѣлжени възвишености, на възвишеноститѣ равнини, при ручейкитѣ ливади, а ручейкитѣ такива, че и да се приближи чело-вѣкъ при тѣхъ и да прѣмине прѣзъ тѣхъ не е трудно, съ една рѣчь, всичко както у добритѣ людѣе.

Прѣзъ той-ви лѣсъ вървяха на рѣдове хайдутитѣ като войска. Мюсюлманитѣ и Християнитѣ, Българитѣ и Турцитѣ се братимяха въ хайдушкото дѣло. И никой не видѣ това множество хайдуги, защото никой не искаше